

És bonic i bell aquest nou regal que se'm fa de poder parlar de poesia. A més a més us he de dir que quan alguna persona em demana una comanda així, tan sols em neix del cor dir sí o sí. No mai em negaria. Avui es tracta, a més, de la meua germana, un altre esperit que ens fecunda.

La poesia no serveix per a res en concret i per això mateix obri el canal la terra que xafem perquè s'oxigene i parisca els seus fills: gratuïtat, veritat, bellesa i bondat.

- Per què un poeta dibuixa paraules en la neu? Perquè la gèlida neu crema els cors dels qui saben admirar-la.

- Per què una poeta grava noms en les ones d'una platja? Perquè l'arena no se senta mai sola i ens acarone sense fer-nos mal.

- Per què un poeta que camina per la ciutat cisella amb la mirada paraules al vent? Perquè cada ànima que a la seua vora camine no romanga invisible.

Per què una poeta li mussita sons a la nit que arriba? Perquè el pàlpit petit de la seua veu il·lumine els cansats, els trists i els de perduda esperança. Perquè nodrisca els lluitadors, els qui regalen lentament la vida pròpia.

Per què un llibre de poesia no necessita de cap presentació?

Perquè qui el presenta i el llibre - igual com els lectors- són dues peces de la vida que estan connectades i vibren en la seua totalitat. Adonar-se d'aquesta connexió t' adreça al viatge d'una íntima felicitat.

Primer fill: **Gratuïtat.**

Per què existeix la poesia? Perquè som animals que sentim, perquè hem vingut pel regal d'uns pares, perquè, de petits, els mots ens han engronsat de la bondadosa mà dels mestres, per la solitud quan de les seues cintes a ella ens hem sentit lligats.

Us adoneu, gratuïtat.

Segon fill: **Veritat.**

Per què llegim poesia? És el camí més bell i desinteressat que ens condueix a la veritat. La poesia no vol mai figurar, no li interessa l'aparença de l'univers, ella no espera res de ningú, ni pretén seduir, desisteix d'honors, mèrits, càlculs o rèdits.

No mai la poesia ha de ser un mitjà per a qualsevol finalitat. Ella és fi en si mateix; per ella i en ella palpita l'Univers.

La poesia camí cap al coneixement profund d'una Humana Veritat.

Tercer fill: **Bellesa.**

Per què enamora la poesia? Perquè no fa accepció de persones, perquè s'estima totes les llengües, és indiferent a posició social, pobresa, lluïment o fama, diners. Ella penetra molt més enllà de coneixements intel·lectuals, s'escapa de descripcions objectives i balla amb les passions humanes, fa l'ullet a la Vida tota.

La poesia abillada o nua és la bellesa que es presenta i s'entortolliga als cors.

Quart fill: **Bondat.**

Per què la poesia convida a l'acció, al compromís desinteressat i al canvi positiu contra tota injustícia?

Perquè ella és amable, reconforta, acull i no mai foragita, ni a la teua cara t'escup. La poesia sempre és noble, respectuosa i reivindicativa quan s'escau; no crítica amb maldat, no construeix habitatges de perjuri, ni divaga amb prejudicis; tampoc no mai calumnia. Ella no és envejosa, ni es vanta.

La poesia estén la mà, t'ofereix recer i no mai abandona, no murmura, ni t'utilitza; no és hipòcrita, ni oportunista. Sempre, sempre és transparent.

La poesia és l'aigua de l'ésser humà, la seua bondat, facilita l'elegància interior, possibilita la fe en els altres, la promou, confia en el relleu i treball de les persones, genera empatia, col·labora en la consecució de la Justícia humana sense grandiloqüències, sense fer escarafalls.

*Aquestes humils paraules han estat l'excusa per tal d'aproximar-nos a la lectura del segon llibre titulat **Retazos de otoño en Primavera**, de l'autora Marixé Abad i Bueno (escriptora vallera resident a Dos Hermanas, Sevilla) i publicat per la Universitat de Cadis.*

Ara tots junts és hora de llegir, de vibrar. Una petita mostra:

Los helechos, a sus anchas,
me hablaron de ti:
el orégano hizo hincapié en tu sonrisa
liviana ella...
Mariquilla, con su traje de fiesta
me advirtió que estabas cerca,
cerca tu pálpito del mío...
Entonces, el té rosado

lució su son alegre y, su aroma a menta
refrescó el recuerdo.
Nos convertimos en corazones de hiedra,
cara a cara,
sin tapujos,
amándonos las diferencias,
respetándonos los ritmos apaisados
y fuimos al unísono
hojas de chopo.

**** *

No hieren las palabras fruto del despecho:
sólo lastiman al corazón que no entiende.

**** *

Derramar sueños de confianza
entre tomates maduros fritos,
esparcir cebolla en los días
de nacimiento constante
y berenjena,
aliños de cariño
cada día del año.
Así, amanezco
y estoy
por un amor de siempre
en tu casa de besos,
amasando.